

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL PLOIEȘTI

SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI DE FAMILIE

DOSAR NR-

DECIZIA NR. 343

Ședința publică din data de 14 mai 2009

PREȘEDINTE: Ioana Nonea

JUDECĂTOR 2: Elena Zăinescu

JUDECĂTOR 3: Elena Negulescu

Grefier - - -

Ministerul Publica fost reprezentat de procuror

din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de APEL PLOIEȘTI

Pe rol fiind soluționarea recursurilor declarate de PARCHETUL DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL PRAHOVA și partea civilă domiciliat în comuna, sat nr. 20, județul P împotriva deciziei penale nr. 15/20.01.2009 pronunțată de TRIBUNALUL PRAHOVA prin care au fost respinse apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești și partea civilă împotriva sentinței penale nr. 1403/11.07.2008 a Judecătoriei Ploiești, ca nefondate.

Prin sentința penală nr. 1403/11.07.2008 pronunțată de Judecătoria Ploiești, în baza disp. art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. d Cod proc. penală a fost achitat inculpatul fiul lui și, născut la data de 24.03.1942, CNP -, cetățean român, studii medii, pensionar, căsătorit, stagiul militar satisfăcut, fără antecedente penale, domiciliat în comuna, sat nr. 218, județul P sub aspectul săvârșirii infracțiunii de denunțare calomnioasă, faptă prev. de art. 259 alin. 1 Cod penal.

În baza art. 14 și art. 346 Cod proc. penală a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea civilă promovată de partea civilă, domiciliat în comuna, sat nr. 20, județul

La apelul nominal făcut în ședința publică au răspuns recurentul parte civilă personal și asistat de [avocat](#) din Baroul Prahova, conform împuternicirii avocațiale nr. 12/14.04.2009 de la fila 39 dosar și intimatul inculpat personal și asistat de avocat din Baroul Prahova, conform împuternicirii avocațiale emisă în baza contractului de asistență juridică nr. 72/2009 aflată la fila 38 dosar.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Reprezentantul Ministerului Public având cuvântul arată că nu are cereri prelabile de formulat, solicitând acordarea cuvântului în susținerea recursului.

Apărătorii recurentului parte civilă și intimatului inculpat, având pe rând cuvântul învederează instanței că nu au cereri prelabile de formulat, nici excepții de invocat, solicitând să se constate cauza în stare de judecată.

Curtea, luând act de susținerile părțile, că nu au cereri de formulat, nici excepții de invocat, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul părților în susținerea recursurilor.

Reprezentantul Ministerului Public având cuvântul arată că s-a declarat recurs împotriva deciziei penale nr.15/20.01.2009 pronunțată de TRIBUNALUL PRAHOVA și sentinței penale nr.1403/11.07.2008 pronunțată de Judecătoria Ploiești pe care le critică pentru nelegalitate și netemeinicie.

În mod greșit instanța de fond a pronunțat soluția de achitare a inculpatului pentru comiterea infracțiunii de denunțare calomnioasă privind pe.

În cauza de față sunt întrunite toate elementele constitutive ale infracțiunii de denunțare calomnioasă. Sub aspectul laturii obiective există acțiunea inculpatului care, alături de numiții, și, a formulat plângere penală, solicitând efectuarea de cercetări asupra pretinselor ilegalități comise de fostul primar la comunei -.

Sub aspectul laturii subiective se reține atât intenția directă cât și cea indirectă, inculpatul cunoscând că învinuirile aduse de el în cuprinsul denunțului sunt mincinoase: încasarea în mod nelegal a unor sume de bani de către salariații primăriei, încheierea unui contract de asociere având ca obiect un teren ce aparține domeniului public, aceste acuzații nefiind dovedite.

Instanța de fond a pronunțat o hotărâre cu încălcarea dispozițiilor imperative privind sesizarea instanței.

Procurorul se afla în situația de incompatibilitate prev. de art. 48 lit. g Cod proc. penală, fapt ce a condus la sesizarea nelegală a instanței.

Acesta a acordat asistență juridică mamei sale, parte vătămată într-un dosar penal soluționat de Judecătoria Băilești, în care inculpatul a fost audiat în calitate de martor. Între părți există o stare conflictuală, declanșată de mărturia depusă în acel dosar penal, depoziție apreciată ca fiind necorespunzătoare adevărului. În concluziile scrise formulate de partea vătămată - se arată că a făcut afirmații mincinoase în calitate de martor datorită nemulțumirii acestuia față de soluția dată de fiul său - procuror în cauza în care martorul era cercetat.

Urmărirea penală și sesizarea instanței s-au efectuat de un procuror aflat într-una din situațiile de incompatibilitate prevăzute de lege, fiind lovite de nulitate deoarece s-au încălcat disp. art. 197 alin. 2 Cod proc. penală, cu privire la regularitatea actului de sesizare.

Totodată, se susține că prin neaducerea la cunoștința inculpatului a învinuirii, a dreptului la apărare și a întregului material probator, au fost încălcate disp. art. 6 Cod proc. penală, art. 250-257 din același cod,

împrejurări ce atrg incidența disp. art. 197 alin. 1 și 4 Cod proc. penală, neavând loc o legală sesizare a instanței de judecată.

În cauză sunt aplicabile disp. art. 197 alin. 2 și 3 Cod proc. penală, respectiv cazurile de casare prev. de art. 385⁹pct. 2 și 3 din același cod.

Concluzii de admitere a recursului în temeiul art. 385¹⁵pct. 2 lit. a rap. la art. 385⁹pct.2 și 3 Cod proc. penală, casarea deciziei penale nr. 15/20.01.2009 pronunțată de TRIBUNALUL PRAHOVA și sentinței penale nr. 1403/11.07.2008 pronunțată de Judecătoria Ploiești, cu restituirea cauzei la Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești, pentru refacerea urmăririi penale.

Avocat având cuvântul pentru recurentul parte civilă critică decizia pronunțată de TRIBUNALUL PRAHOVA prin care s-a dispus achitarea inculpatului sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art. 259 alin. 1 Cod penal și față de respingerea cererii de acordare a despăgubirilor morale.

TRIBUNALUL PRAHOVA a comis o gravă eroare de fapt, pronunțând o hotărâre de achitare greșită, motiv prev. de 385⁹alin. 1 pct. 18 Cod proc. penală.

De asemenea, se susține că instanța de fond nu s-a pronunțat cu privire la unele probe administrate, de natură să garanteze drepturile procesuale ale recurentului parte civilă și să influențeze soluția procesului, motiv prev. de art. 385⁹alin. 1 pct. 10 Cod proc. penală.

S-a apreciat în mod greșit că nu se poate reține reaua credință a inculpatului, acesta afirmând în cuprinsul denunțului că ar fi devenit proprietarul casei în care locuiește prin sustragerea unor acte din evidențele Primăriei, deși s-a reținut de către instanță că acuzația este neadevărată, imobilul fiind dobândit prin moștenire de la părinții acestuia.

Greșit s-a reținut de către instanță că nu inculpatul ar fi scris în denunț aceste fapte. Prin semnarea denunțului, inculpatul și-a însușit în totalitate conținutul acestuia.

Prin denunțul formulat inculpatul l-a acuzat în mod mincinos pe recurentul parte civilă de săvârșirea a 14 fapte penale, reaua credință a inculpatului rezultând și din faptul că înainte de momentul formulării denunțului acesta nu a verificat veridicitatea acuzațiilor semnalate în denunț.

Instanța de apel a apreciat în mod greșit în raport cu probele administrate în cauză, că nu se poate reține reaua credință a inculpatului în raport de faptul că în cuprinsul denunțului formulat, acesta a afirmat că recurentul ar fi demolat patru padocuri din curtea primăriei fără a avea aprobarea Consiliul local al comunei și că și-ar fi însușit o basculantă de cărămidă.

Instanța a reținut, pe baza depozițiilor martorului G că acuzația este neadevărată și demolarea construcției a fost hotărâtă de Consiliul local, întrucât era în stare avansată de degradare.

Inculpatul l-a acuzat pe partea vătămată că ar fi demolat fără autorizație clădirea fostei, sustrăgând materiale rezultate în urma acestei operațiuni, instanța reținând că demolarea a fost dispusă prin hotărârea nr. 26/22.11.2000 a Consiliului Local, materialele rezultate fiind folosite la construirea unui grup sanitar din Primăria.

Cu privire la acuzația mincinoasă că recurentul parte civilă ar fi vândut fraudulos un teren lui, instanța de apel a considerat în mod greșit că inculpatul nu ar fi fost de rea credință deoarece a existat un litigiu cu privire la terenul respectiv. S-a constatat caracterul legal al contractului de vânzare-cumpărare încheiat între recurentul parte civilă și numitul prin decizia nr. 350/31.03.2006 a Tribunalului Prahova.

Tot în mod eronat instanța de apel a apreciat cu inculpatul nu ar fi săvârșit infracțiunea de denunțare calomnioasă atunci când l-a acuzat pe recurentul parte civilă că ar fi dispus încasarea nelegală a celui de al 13-lea salariu de către salariații Primăriei.

Nu s-a considerat a fi relevantă adresa Primăriei din care rezultă că în urma verificărilor efectuate de Curtea de Conturi, nu au rezultat aspecte de nelegalitate cu privire la plata celui de al 13-lea salariu.

Totodată, greșit s-a considerat că inculpatul nu ar fi fost de rea credință când l-a acuzat pe recurentul că ar fi încheiat fără acordul Consiliului Local, contractul de asociere cu SC SRL B, la fila 107 dosar urmărire penală existând hotărârea nr.16/25.03.2004 a acestuia care aproba încheierea contractului în participațiune cu această societate.

În aprecierea circumstanțelor personale ale inculpatului, instanța a ignorat faptul că acesta a fost condamnat prin sentința penală nr. 602/06.03.2001 a Judecătoriei Ploiești pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj cu violență, constând în aceea că după ce a consumat băuturi alcoolice a pătruns în incinta primăriei și l-a agresat fizic și verbal atât pe recurentul parte civilă, care deținea funcția de primar cât și pe secretara primăriei.

În declarația dată la udecătoria Băilești, inculpatul întreat fiind dacă a formulat vreo plângere penală împotriva numitului, a răspuns, sub prestare de jurământ, că nu a formulat nicio plângere, ceea ce l-a făcut pe procuror să creadă că persoana martorului nu are nicio legătură cu persoana învinutului cu același nume din dosarul pe care îl avea în curs de soluționare.

Referitor la înscrisul numit "concluzii scrise" atribuit lui -, mama procurorului de caz, acesta este un înscris sub semnătură privată care, potrivit art. 177 Cod proc. penală, nu poate produce efecte împotriva celui de la care emană decât dacă a fost recunoscut de acesta sau considerat astfel în urma verificării de scripte. În plus înscrisul nu a fost depus în ședința de judecată ceea ce face imposibilă atribuirea lui numitei -, în condițiile în care aceasta nu are posibilitatea să-l recunoască sau tăgăduiască.

Se solicită în baza disp. art. 385¹⁵alin. 2 lit. d Cod proc. penală admiterea recursului, casarea hotărârilor atacate și rejudecarea cauzei de către instanța de recurs, existând motivele prev. de art. 385⁹alin. 1 pct. 10 și 18 Cod proc. penală, în sensul pronunțării unei hotărâri legale prin care să se dispună condamnarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 259 alin. Cod penal și obligarea acestuia la plata sumei de 30.000 RON cu titlu de despăgubiri morale în favoarea recurentului parte civilă.

Avocat având cuvântul pentru intimatul inculpat arată că în cauză nu sunt incidente disp. art. 6, art. 250-257 Cod proc. penală.

Potrivit disp. art. 259 Cod penal, autorul denunțului trebuia să cunoască faptele imputate. Intimatul inculpat a formulat plângere alături de, și împotriva lui, fostul primar al comunei.

Plângerea are la bază probe, existând acte din care rezultă că primarul a construit, fără autorizație, pe teritoriul domeniului public, a demolat, fără autorizație, cele două padocuri și și-a însușit, fără drept, cărămizi rezultate din demolare.

De asemenea, în calitate de primar atât el cât și consilierii săi au încasat drepturi bănești reprezentând primă de concediu fără drept, ulterior fiind obligați la restituirea acestor sume.

La dosar există adrese din care rezultă că toate faptele expuse în denunț sunt adevărate.

Solicită respingerea recursurilor formulate de Parchetul de pe lângă TRIBUNALUL PRAHOVA și partea civilă, ca nefondate.

Reprezentantul Ministerului Public având cuvântul, în replică, arată că dispozițiile cuprinse în art. 48 lit. b - i, incluzând și lit. g se aplică și magistratului, procuror precum și persoanelor care efectuează acte de cercetare penală.

Recursul declarat de parchet conține două motive distincte: se solicită restituirea cauzei la Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești, dacă se va constata nulitatea relativă invocată și nelegala sesizare a instanței iar în subsidiar, se critică nelegala achitare a inculpatului.

Referitor la recursul declarat de partea civilă, concluzii de admitere în ce privește greșita achitare a intimatului inculpat în temeiul art. 385¹⁵pct. 2 lit. a rap. la art. 385⁹pct. 18 Cod proc. penală.

Intimatul inculpat având ultimul cuvânt lasă la aprecierea instanței cu privire la recursurile declarate. Arată că nu se face vinovat de săvârșirea infracțiunii de denunțare calomnioasă.

CURTEA

Asupra recursurilor penale de față;

Examinând actele și lucrările dosarului constată următoarele:

Prin sentința penală nr.1403 din 11 iulie 2008 pronunțată de Judecătoria Ploiești, în temeiul disp. art.11 pct.2 lit.a rap. la art.10 lit.d cod proc. penală s-a dispus achitarea inculpatului, fiul lui și, născut la data de 24 martie 19421, domiciliat în comuna, sat, nr.218, jud. P, pentru săvârșirea infracțiunii de denunțare calomnioasă prev. și ped. de art.259 alin.1 cod penal.

În soluționarea laturii civile, s-a respins, ca neîntemeiată, acțiunea formulată de partea civilă.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut pe baza probelor administrate în cauză următoarele:

La data de 14 martie 2006 inculpatul împreună cu și au formulat un denunț înregistrat la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sub nr.6724/2006 împotriva numitului, primar al comunei între anii 1996 și 2004, prin care s-a susținut că în perioada în care acesta a exercitat funcția de primar ar fi comis mai multe abuzuri, fiind reclamate comiterea de către primar a unor infracțiuni dar și a unor fapte de natură contravențională.

astfel formulat a fost înaintat spre competentă soluționare, fiind înregistrat la Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești sub nr.2518/P/2006 din 7 aprilie 2006, cercetări finalizate printr-o soluție de neîncepere a urmăririi penale față de, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice prev. de art.248 cod penal.

În denunț, inculpatul, împreună cu celelalte două persoane, a susținut că partea vătămată ar fi săvârșit mai multe infracțiuni, situații detaliate de aceștia în conținutul plângerii.

După efectuarea cercetării judecătorești, ocazie cu care a fost audiat inculpatul, partea civilă și martorii din acte G, iar la cererea inculpatului, martorii, și, prima instanță a apreciat că în raport de persoana inculpatului și gradul de cultură juridică al acestuia nu putea să-și dea seama de caracterul insuficient sau neadevărat al probelor deținute și prin urmare a acționat fără rea credință, motiv pentru care a dispus achitarea acestuia pentru infracțiunea de denunțare calomnioasă prev. de art.259 alin.1 cod penal, apreciindu-se că nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestei infracțiuni sub aspectul laturii sale subiective.

Totodată, a fost respinsă și acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal de partea vătămată, care a solicitat obligarea inculpatului la daune morale, urmare denunțului calomnios făcut împotriva sa.

Împotriva sentinței au declarat apel, în termen, atât Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești cât și partea civilă, criticând-o ca fiind nelegală și netemeinică.

În motivarea apelului, Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești a criticat soluția, susținând că pe baza probelor existente la dosar s-a conturat vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii de denunțare calomnioasă, astfel că se impunea condamnarea acestuia, în subsidiar, solicitându-se restituirea cauzei la parchet pentru refacerea urmăririi penale, întrucât în cauză procurorul care a supravegheat urmărirea penală se află într-o situație de incompatibilitate prev. de art.48 alin.1 lit.d sau g cod proc. penală, fiind astfel încălcate implicit dispozițiile legale ce guvernează desfășurarea urmăririi penale și cele privind legala sesizare a instanței.

La rândul ei, partea civilă a susținut, în apelul declarat, că inculpatul a acționat cu rea credință în formularea denunțului împotriva sa, situație în care se impunea condamnarea acestuia și obligarea la despăgubiri civile, respectiv daune morale.

Prin decizia penală nr.15 din 20 ianuarie 2009, TRIBUNALUL PRAHOVAa respins ca nefondate apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești și partea civilă, dispunând obligarea acesteia din urmă la cheltuieli judiciare către stat.

La pronunțarea deciziei, prima instanță de control judiciar a reținut următoarele:

La data de 14 martie 2006, inculpatul împreună cu și a formulat denunț depus la Parchetul de pe lângă înregistrat sub nr.6724/2006 împotriva făptuitorului, primar al comunei în perioada 1996-2004, susținându-se că în calitatea acestuia de primar ar fi comis mai multe abuzuri, fiind reclamate comiterea mai multor infracțiuni și a unor fapte fără relevanță din punct de vedere penal, respectiv a unor contravenții.

astfel formulat a fost înaintat spre competentă soluționare Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești, fiind

înregistrat la această unitate sub nr.2518/P/2006 din 7 aprilie 2006, cercetări finalizate printr-o soluție de neîncepere a urmăririi penale față de sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice, faptă prev. de art.248 cod penal.

În denunțul formulat, cele trei persoane au susținut că inculpatul ar fi devenit proprietar al imobilului din com. prin sustragerea unor acte din evidența primăriei, acte prin care imobilul fusese confiscat părinților săi de către stat.

În urma cercetărilor efectuate s-a stabilit că partea vătămată a dobândit respectivul imobil prin moștenire de la părinții săi, iar aceștia îl dețineau în baza sentinței civile nr.1776/23.03.1971 a Judecătoriei Ploiești.

În ceea ce privește fapta reclamată de aceleași persoane privind sustragerea de către de documente din primărie, învinuitul a susținut în declarație că are cunoștință despre aceste împrejurări din relațiile furnizate de fosta secretară a primăriei, și de la fosta președintă a Cooperativei.,

La rândul său, inculpatul a susținut, în declarația sa, că documentele cu privire la care s-a arătat că ar fi fost sustrate de ele au existat atât la Primăria com. cât și la, precizând că despre aceste înscrisuri poate da informații și, fost contabil al cooperativei.

Reține tribunalul că din probatoriile existente la dosarul cauzei rezultă că inculpatul a indicat o persoană care ar fi putut fi audiată ca martor referitor la învinuirea adusă, la dosar existând date și cu privire la alte persoane indicate de un alt învinuit de la care cunosc aspectele invocate în denunț, persoane care însă nu au fost audiate în această cauză.

Examinând probele administrate în cauză, îndeosebi declarațiile date de inculpatul, atât în fața procurorului cât și pe parcursul cercetării judecătorești, dar și declarațiile celorlalți învinuiți, tribunalul a ajuns la concluzia că singurul aspect învederat de inculpatul a fost acela că imobilul în discuție ar fi fost confiscat prin anul 1960 de la părinții lui, restul afirmațiilor legate de sustragerea documentelor legate de imobilul din primărie ar fi fost făcute de numitul, așa încât nu poate fi reținută reaua credință a inculpatului.

Referitor la susținerea din denunț potrivit căreia ar fi demolat patru padocuri din curtea primăriei fără aprobarea Consiliului Local și că în urma demolării ar fi rezultat o cantitate de cărămidă din care fostul primar și-ar fi însușit o basculantă folosind-o la edificarea unui grup sanitar pentru cârciuma pe care o deținea la momentul respectiv, în urma cercetărilor efectuate s-a stabilit că demolarea construcției a fost hotărâtă de către Consiliul Local, așa cum reiese din procesul verbal încheiat la 22 noiembrie 2000 și declarația martorului G, persoană care a participat la demolarea construcțiilor, reieșind că în urma demolării a rezultat o cantitate redusă de cărămidă ce a fost folosită la construirea unui grup sanitar din curtea primăriei.

Cu ocazia audierii inculpatul a susținut că are cunoștință de faptul că din demolarea padocurilor a rezultat o cantitate de cărămidă din care doar o parte a fost dusă la primărie, cealaltă fiind transportată la una din proprietățile părții vătămate, aspecte pe care le cunoaște de la învinuitul și de la o altă persoană, iar despre lipsa autorizației are cunoștință de la actualul primar.

La rândul său, învinuitul a susținut, în declarația dată, că a fost anunțat telefonic de către numitul, vecin cu,

despre faptul că la locuința acestuia din urmă a fost adusă o basculantă cu cărămidă provenită din demolarea padocurilor și că deplasându-se personal la adresa respectivă a constatat aceste împrejurări precum și faptul că respectiva cărămidă s-a folosit la construirea grupului sanitar pentru cârciuma fostului primar.

Sușținerile învinutului au fost confirmate de martorul, acesta menținându-și declarațiile pe tot parcursul procesului.

Întrucât declarațiile inculpatului au fost confirmate de martorii audiați, tribunalul a apreciat că nici în privința acestei infracțiuni nu se poate reține reaua credință a acestuia.

S-a mai susținut în denunț că ar fi demolat clădirea ce a aparținut fostei, iar materialele rezultate, deși apar în inventar nu li se cunoaște destinația.

Din cercetări a rezultat că acea clădire a fost demolată în perioada în care era primar însă decizia de demolare a fost luată de Consiliul Local, cantitatea de cărămidă rezultată fiind folosită la grupul sanitar din curtea primăriei, iar țigla la gard, restul materialelor fiind depozitate în spatele instituției, aspecte învederate și de martorul G.

Reține tribunalul că din modul în care a fost făcută această sesizare rezultă că ea nu vizează o infracțiune determinată care ar fi fost comisă de și nici nu se susține de către inculpat că în calitatea acestuia de primar nu și-ar fi îndeplinit un act ori și l-ar fi îndeplinit în mod defectuos, concluzionându-se că nici în privința acestei fapte nu se conturează reaua credință a inculpatului.

Tot în sesizare s-a susținut că și-ar fi însușit din domeniul public un teren în suprafață de 2.700 mp, pe care ulterior l-ar fi înstrăinat lui, cercetările efectuate stabilind că prin decizia civilă nr.350/2006 a Tribunalului Prahovas -a confirmat valabilitatea respectivului contract.

Mai reține tribunalul că înscrisurile aflate la dosarul cauzei probează existența unui litigiu cu privire la terenul respectiv iar decizia depusă de a fost pronunțată la 31 martie 2006, prin urmare, ulterior denunțului formulat la 14 martie 2006, așa încât s-a conchis că inculpatul nu putea să cunoască soluția dată în cauză, aceasta pronunțându-se ulterior denunțului. În plus, s-a motivat că actul de vânzare-cumpărare la care s-a făcut referire în sesizare nu era înregistrat la primărie la 24.03.2005.

În ceea ce privește folosirea de către fostul primar în interesul său și al familiei a autoturismului aparținând primăriei, instanța a reținut că în declarația dată la parchet inculpatul nu a susținut aceste împrejurări, ele fiind făcute de învinuții și.

În denunțul depus la parchet s-a susținut că partea vătămată ar fi încheiat fără acordul Consiliului Local un contract de asociere cu SRL B având ca obiect suprafața de 1,7 ha teren, în urma cercetărilor stabilindu-se că încheierea acestui contract a fost aprobată prin Hotărârea nr.16 din 25 martie 2004 Consiliului Local.

Referitor la aceste aspecte, inculpatul a susținut că sesizarea făcută de el s-a bazat pe discuțiile purtate în acest sens cu membrii Consiliului Local și pe aspectele cunoscute personal din ședințele Consiliului la care a participat, precizând că trecerea terenului în domeniul privat al statului s-a realizat în anul 2005 iar contractul a fost încheiat în anul 2004.

În dovedirea susținerilor inculpatul a depus în instanță înscrisuri din conținutul cărora a rezultat că terenul despre care s-a făcut vorbire aparține domeniului public și prin urmare nu se putea amplasa obiectivul propus pe acel teren decât după rezolvarea situației juridice a acestuia prin trecerea sa în domeniul privat al statului.

În ceea ce privește afirmația că respectivul contract ar fi fost încheiat fără aprobarea Consiliului Local instanța de apel a apreciat că nu poate fi reținută reaua credință a inculpatului, fiind posibil ca acesta să nu fi avut cunoștință de Hotărârea nr.16 din 25 martie 2004 Consiliului Local.

În cuprinsul denunțului s-a mai arătat că ar fi dispus în mod nelegal încasarea de către angajații primăriei a unor sume reprezentând al 13-lea salariu, precizând în declarația dată în timpul urmăririi penale că afirmația sa are la bază o hotărâre judecătorească prin care primarului i-a fost imputată o sumă de bani cu acest titlu.

Referitor la acuzațiile privind sustragerea de către a unor cai din, cele vizând angajarea norei acestuia ca șofer la primărie fără să aibă permis de conducere și încasarea în mod nelegal a unor subvenții agricole, afirmațiile nu-i aparțin, ele fiind făcute de către învinuții și, aspecte susținute de aceștia din urmă.

Reține de asemenea tribunalul că din cuprinsul actului de sesizare reiese că în urma denunțului formulat de inculpat față de și care a format obiectul dosarului nr.2518/P/2006 s-au efectuat cercetări față de acesta din urmă pentru infracțiunea prev. de art.248 cod penal, dispunându-se, prin rechizitoriu, neînceperea urmăririi penale, întrucât aspectele relatate nu s-au confirmat.

În același timp însă, apreciindu-se că este vorba de o învinuire mincinoasă s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului pentru infracțiunea de denunțare calomnioasă prev. de art.259 cod penal, reținându-se, în privința vinovăției inculpatului, că aceasta se caracterizează prin reaua credință ce constă în faptul că acesta putea să-și dea seama de caracterul insuficient al datelor pe care s-a sprijinit învinuirea și chiar de lipsa unor astfel de date.

De asemenea, s-a motivat că potrivit literaturii de specialitate infracțiunea de denunțare calomnioasă se comite sub aspectul laturii subiective cu intenție, nefiind suficient ca învinuirea să nu corespundă realității, ci absolut necesar ca făptuitorul să fi cunoscut caracterul mincinos al învinuirii.

Și în practica judiciară s-a stabilit că în cazul infracțiunii de denunțare calomnioasă este greșită soluția de neîncepere sau scoaterea de sub urmărire penală a unei persoane pentru infracțiunea sesizată de autorul denunțului și trimiterea în judecată a acestuia din urmă, în mod automat, pentru infracțiunea de denunțare calomnioasă, întrucât reaua credință a autorului, nevinovăția persoanei acuzate și vinovăția acuzatorului sunt situații juridice diferite, fiind absolut necesar a se stabili în toate situațiile, măsura în care autorul denunțului a acționat cu rea credință.

Din examinarea probatoriilor administrate în cauză, așa cum s-a arătat pentru fiecare învinuire făcută, tribunalul a concluzionat că nu a rezultat reaua credință a inculpatului, așa încât în mod corect instanța de fond a dispus achitarea acestuia pentru săvârșirea infracțiunii de denunțare calomnioasă, apreciind astfel ca nefondate atât apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești cât și cel al părții civile.

În ceea ce privește critica parchetului vizând nelegala sesizare a instanței de judecată, tribunalul a constatat

că rechizitoriul a fost verificat sub aspectul legalității și temeiniciei conform art.264 alin.3 cod proc. penală de către Prim Procurorul Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești, care a confirmat legalitatea actelor de urmărire întocmite de procurorul de caz.

S-a motivat totodată că deși este real că procurorul de caz a acordat asistență juridică mamei acestuia în dosarul penal nr- aflat pe rolul Judecătoria Băilești, județul O, inculpatul din prezenta cauza a avut calitatea de martor, și prin urmare, în lipsa altor elemente probatorii, nu se poate reține incidența disp. art.48 lit.d) cod proc. penală. Nici existența cazului prev. de art.48 lit.g) cod proc. penală nu a fost dovedită, nerezultând o eventuală "dușmănie" între organul de urmărire penală și inculpat, reținându-se în plus că textul de lege se referă la existența unei astfel de relații între organul de urmărire penală și una din părți, iar nu față de martor, calitate pe care inculpatul a avut-o în dosarul Judecătoria Băilești.

Pentru considerentele arătate, tribunalul a concluzionat că nu se justifică restituirea cauzei la parchet pentru refacerea urmăririi penale, întrucât nu s-au dovedit cazurile de incompatibilitate, iar sesizarea instanței de judecată s-a făcut în condițiile legii, actul de sesizare fiind confirmat pentru legalitate și temeinicie de către procurorul ierarhic superior.

Drept urmare, tribunalul a respins ambele apeluri ca nefondate.

Împotriva hotărârilor au declarat recurs, în termen, Parchetul de pe lângă TRIBUNALUL PRAHOVA și partea civilă care au criticat soluțiile pronunțate de nelegalitate și netemeinicie.

În motivarea recursului conform art.385¹⁰alin.1 și 2 cod proc. penală, Parchetul de pe lângă TRIBUNALUL PRAHOVA a criticat ambele hotărâri sub două aspecte:

S-a susținut în primul rând că probele administrate în cauză dovedesc întrutotul întrunirea elementele constitutive ale infracțiunii de denunțare calomnioasă, atât sub aspectul laturii obiective, constând în acțiunea inculpatului care alături de și a întocmit un denunț în care l-a învinuit pe de comiterea unor abuzuri în perioada în care acesta a fost primar al comunei, învinuire ca s-a dovedit nedreaptă, dar și sub aspectul laturii subiective, deoarece inculpatul cunoștea că învinuirile făcute în cuprinsul denunțului sunt mincinoase.

Cea de a doua critică invocată de parchet vizează împrejurarea că urmărirea penală s-a făcut cu încălcarea unor dispoziții procedurale, în sensul că procurorul se afla într-o situație de incompatibilitate prevăzută de lege, fapt ce a condus la nelegala sesizare a instanței de judecată.

În dezvoltarea acestui motiv de recurs, s-a susținut că inculpatul a fost trimis în judecată prin rechizitoriul întocmit de procurorul - din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești și că în perioada în care dosarul se afla în instrumentarea procurorului, acesta din urmă a acordat asistență juridică mamei sale, parte vătămată în dosarul penal nr- soluționat de Judecătoria Băilești, dosar în care inculpatul a fost audiat ca martor la propunerea inculpatului

Cu privire la această situație, cunoscută încă din acel moment s-a făcut referire și în concluziile scrise formulate de partea vătămată -, în care se face vorbire de afirmațiile "mincinoase" făcute de în calitate de martor cât și de existența dosarului aflat în instrumentarea procurorului -, menționându-se că afirmațiile mincinoase au fost făcute în scopul răzbunării din cauza nemulțumirii acestuia față de soluția dată de fiul

său, procuror în cauza în care martorul era cercetat.

De altfel, una din întrebările adresate martorului la udecătoria Băilești a fost dacă a formulat plângere împotriva fostului primar al comunei și din cauza răspunsului negativ dat de martor, procurorul a depus adresa în fotocopie privind repartizarea dosarului nr.2518/P/2006 în dosarul Judecătoria Băilești.

De asemenea, s-a motivat că în fața Judecătoria Ploiești, investită cu soluționarea cauzei privind infracțiunea de denunțare calomnioasă, la termenul din 19 februarie 2008 s-a prorogat discuția asupra regularității sesizării instanței, inculpatul învederând că a participat ca martor într-un dosar penal soluționat la udecătoria Băilești și că a fost amenințat în timpul audierii, procurorul ce a întocmit actul de sesizare fiind astfel interesat să obțină condamnarea sa pentru că s-au aflat pe poziții contrare.

Inculpatul a indicat în mod expres dispozițiile cuprinse în art.49 cod proc. penală, susținând existența unor relații de dușmănie între el și procuror datorate depunerii mărturiei în acel dosar dar cu toate acestea, la termenul din 11 martie 2008, instanța a constatat din oficiu regularitatea sesizării instanței și la același termen a procedat la audierea inculpatului și a martorului

HG

Totodată, recurentul susține că cercetarea inculpatului s-a făcut fără a i se aduce la cunoștință, anterior audierii, învinuirea, faptele imputate și că are dreptul să fie asistat de apărător, iar după prezentarea materialului de urmărire penală, relațiile ce fuseseră anterior solicitate Primăriei comunei nu i-au mai fost aduse la cunoștință.

Prin urmare, susținând că în cauză era incident cazul de incompatibilitate prev. de art.48 lit.g) cod proc. penală și față de faptul că au fost înfrânte dispozițiile art.6 cod proc. penală și cele din art.250-257 din același cod, ceea ce atrage incidența disp. art.197 alin.1 și 4 cod proc. penală, s-a solicitat admiterea recursului, casarea ambelor hotărâri și restituirea cauzei pentru refacerea urmăririi penale Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești.

Invocând cazurile de casare prev. de art.385⁹alin.1 pct.18 și 10 cod proc. penală, recurentul parte civilă a criticat ambele hotărâri susținând că instanțele au comis o gravă eroare de fapt având drept consecință pronunțarea unei hotărâri greșite de achitare precum și faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra unor probe administrate, esențiale pentru sine și de natură să-i garanteze drepturile procesuale și să influențeze soluția procesului.

În esență, se susține că probele administrate în cauză dovedesc pe deplin că toate acuzațiile ce i-au fost aduse de inculpatul sunt mincinoase, iar în ceea ce privește motivarea instanțelor privind lipsa relei credințe a acestuia în comiterea faptelor, s-a susținut că nici un element din dosar nu permite tragerea concluziei că inculpatul, în raport de cunoștințele sale juridice, nu și-ar fi putut da seama de caracterul insuficient sau neadevărat al probelor pe care și-a întemeiat acuzațiile, cu atât mai mult cu cât, față de conținutul denunțului ce cuprinde circa 14 fapte penale dar și motivarea dată de acesta cererii de sesizare a Parchetului de pe lângă dovedesc pe deplin că acesta cunoștea atât organizarea ierarhică a parchetelor cât și textele de lege în care el pretindea a se încadra faptele imputate.

Pentru motivele invocate s-a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor și după rejudecarea cauzei

de către instanța de recurs, condamnarea inculpatului pentru comiterea infracțiunilor prev. de art.259 alin.1 cod penal și obligarea acestuia la plata sumei de 30.000 lei, cu titlu de despăgubiri morale.

Curtea, examinând hotărârile recurate, în raport de criticile invocate, circumscrise cazurilor de casare prev. de art.385⁹alin.1 pct.2, pct.10 și pct.18 cod proc. penală, pe baza materialului probator administrat în cauză și din oficiu, în limitele prev. de art.385⁹alin.2 și 3 cod proc. penală, constată următoarele:

Prin Rechizitoriul nr.2518/P/2006 din 15 ianuarie 2008, Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploieștia pus în mișcare acțiunea penală și a dispus trimiterea în judecată a inculpatului, fiul lui și, născut la 24 martie 1942, în comun, sat, domiciliat în com., nr.218, jud.P, CNP - pentru săvârșirea infracțiunii de denunțare calomnioasă prev. de art.259 alin.1 cod penal.

Prin același rechizitoriu s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală pentru infracțiunea prev. de art.259 alin.1 cod penal a învinuiților, fiul lui G și, născut la 14 august 1933 și, fiul lui G și, născut la 5 februarie 1920 și aplicarea unei amenzi administrative de câte 150 lei, precum și neînceperea urmăririi penale față de, sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art.248 cod penal.

Sesizarea instanței de fond - Judecătoria Ploieștia fost făcută la data de 21 ianuarie 2008, cauza fiind înregistrată sub nr- iar la primul termen de judecată, după ce judecătoria a pus în discuția părților regularitatea actului de sesizare conform art.300 alin.1 cod proc. penală, inculpatul a învederat că părinții procurorului sunt în conflict cu numitul G având pe rolul Judecătoriei Băilești jud. O dosarul nr-, în care el a avut calitatea de martor.

Totodată, a învederat instanței că înainte de a se prezenta la udecătoria Băilești pentru a fi audiat, a fost vizitat de mama procurorului care a intervenit să nu depună mărturie în acel dosar și că în timpul ședinței de judecată, pe când depunea mărturie, procurorul care a întocmit rechizitoriul l-a bruiat tot timpul și l-a amenințat că-i va întocmi dosar penal, lucru care s-a și întâmplat.

Prima instanța a prorogat discuția cu privire la regularitatea actului de sesizare pentru a verifica susținerile inculpatului, însă la termenul de judecată din 11 martie 2008, din oficiu, s-a considerat legal investită prin Rechizitoriul nr.-2518/P/2006 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești, apreciind că este competentă, atât din punct de vedere material cât și teritorial, să judece respectiva cauză.

La același termen de judecată a fost audiat inculpatul precum și martorul G.

Nelegala sesizare a instanței a constituit motiv de apel formulat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești, prima instanță de control judiciar apreciind că acesta este nefondat, întrucât rechizitoriul a fost verificat sub aspectul legalității și temeiniciei conform art.264 alin.3 cod proc. penală de către Prim Procurorul Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești.

Verificând actele și lucrările prezentei cauze, inclusiv cele aflate în dosarul de urmărire penală precum și actele și lucrările dosarului nr- al Judecătoriei Băilești, atașat prezentei, Curtea reține că în mod greșit ambele instanțe au apreciat că judecătoria a fost legal sesizată, în cauză fiind incidente temeiturile de casare prev. de art.385⁹pct.2 și 3 cod proc. penală, cu referire la art.264 alin.3, art.49 rap. la art.48 lit.g) și art.197 alin.2 teza II cod proc. penală.

Potrivit dispozițiilor legale mai sus-menționate, constituie motive de casare prev. de art.385⁹pct.2 și 3 cod proc. penală, în situația în care instanța nu a fost sesizată legal ori a existat un caz de incompatibilitate, art.197 alin.2 cod proc. penală stipulând că dispozițiile relative la sesizarea instanței sunt prevăzute sub sancțiunea nulității, care, conform alin.3 al aceluiași articol, nu poate fi înlăturată în nici un mod, putând fi invocată în orice stare a procesului și se ia în considerare chiar și din oficiu.

Pe de altă parte, art.264 alin.3 cod proc. penală, astfel cum a fost modificat prin nr.OUG60/2006, prevede că rechizitoriul este verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de Prim Procurorul Parchetului și dacă nu a fost infirmat, procurorul ierarhic ce a executat verificarea îl înaintează instanței competente împreună cu dosarul cauzei.

Sub un prim aspect, se constată, așa cum reținea și prima instanță de control judiciar, că Rechizitoriul nr.2518/P/2006 a fost verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de Prim Procurorul Parchetului de pe lângă Judecătoria Ploiești în conformitate cu art.264 alin.3 și 4 cod proc. penală, însă, în opinia Curții, verificarea a avut un caracter formal, apreciindu-se greșit că acesta a fost întocmit cu respectarea tuturor condițiilor de fond și formă prevăzute în Codul de procedură penală.

Rezultă astfel că obiectul dosarului nr.2518/P/2006, înregistrat la Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești la 7 aprilie 2006, l-a constituit denunțul formulat de, și împotriva numitului, primar al comunei, jud.P în perioada 1996-2004.

Cercetările au fost efectuate de Poliția orașului - Scăieni, care, prin referatul din 7 octombrie 2006, propus procurorului neînceperea urmăririi penale față de, cercetat sub aspectul comiterii infracțiunilor prev. și ped. de art.246 și art.248 cod penal.

În aceeași cauză, prin Rezoluția din 16 februarie 2007, fila 88, procurorul care a exercitat supravegherea a dispus începerea urmăririi penale față de, și, sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art.259 alin.1 cod penal, reținând că în cauză sunt indicii temeinice privind săvârșirea infracțiunii de denunțare calomnioasă, astfel că la data de 21 decembrie 2007, fila 117, a fost audiat în calitate de învinuit, din cuprinsul declarației reieșind că a luat la cunoștință fapta și încadrarea juridică, art.259 cod penal, că își menține declarația din 26 iunie 2006 dată la Poliția -Scăieni, deoarece aspectele sesizate corespund realității și nu are alte probleme de declarat.

La aceeași dată, 21 decembrie 2007, învinuitului i-a fost prezentat materialul de urmărire penală, în prezența martorului asistent, sergent major, acesta susținând că își menține declarația dată.

Pe de altă parte, rezultă din dosarul nr- al Judecătoriei Băilești, având ca obiect tulburarea de posesie, comisă, printre alții, de inculpatul G și în care mama procurorului de caz avea calitatea de parte vătămată, că la data de 11 octombrie 2007 a fost audiat în calitate de martor la propunerea inculpatului, fila 80 dosar nr- al Judecătoriei Băilești, din cuprinsul declarației reieșind că acesta a primit un telefon de la partea vătămată care nu l-a amenințat dar i-a sugerat să dea o declarație din care să rezulte că nu se poate prezenta în instanță. Totodată, a menționat că nu a formulat plângere împotriva primarului.

De menționat că prin sentința penală nr.247 din 18 octombrie 2007 Judecătoria Băilești a dispus achitarea inculpatului G pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.208 alin.1-209 alin.1 lit.a), art.217 alin.1 cod penal și art.220 alin.1,2,3 cod penal, desființată în parte prin decizia penală nr.43 din 20 februarie 2008

Tribunalului Dolj, prin schimbarea temeiului achitării pentru infracțiunea prev. de art.220 cod penal în art.11 pct.2 lit.a) rap. la art.10 lit.d) cod proc. penală, ambele hotărâri fiind casate în parte de Curtea de Apel Craiova în sensul că, în baza disp. art.220 alin.1,2,3 cod penal cu aplic. art.74 lit.a și c și art.76 lit.c cod penal s-a dispus condamnarea inculpatului G la pedeapsa de 1 an închisoare, în condițiile prev. de art.81 cod penal.

Conform art.49 alin.2 cod proc. penală dispozițiile privind cazurile de incompatibilitate prevăzute în art.48 alin.1 lit.b)-i) și alin.2 se aplică procurorului, persoanei care efectuează cercetarea penală, magistratului asistent și grefierului de ședință, iar potrivit art.48 lit.g) cod proc. penală procurorul este incompatibil dacă există dușmănie între el, soțul sau una din rudele sale până la gradul IV inclusiv și una din părți, soțul sau rudele acestuia până la gradul al treilea inclusiv.

Din actele și lucrările dosarului rezultă că mama procurorului -, cel care a supravegheat urmărirea penală și a întocmit rechizitoriul nr.2518/P/2006 s-a aflat în proces penal cu numitul G, acesta din urmă fiind cercetat, printre altele, pentru săvârșirea infracțiunii de tulburare de posesie prev. de art.220 cod penal, în privința căruia instanța de fond a pronunțat o soluție de achitare având în vedere, printre alte probatorii și depoziția martorului.

Totodată, se constată că procurorul - a dispus începerea urmăririi penale față de învinuitul sub aspectul săvârșirii infracțiunii de denunțare calomnioasă prev. de art.259 cod penal și ulterior, trimiterea în judecată a acestuia. Celelalte persoane învinuite de comiterea infracțiunii de denunțare calomnioasă, cosemnatate ale denunțului, au fost scoase de sub urmărire penală.

În aceste condiții, Curtea reține că în mod greșit instanțele anterioare au apreciat că sesizarea a fost făcută în mod legal, câtă vreme în cauză sunt incidente dispozițiile cuprinse în art.49 alin.2 rap. la art.48 alin.1 lit.g) cod proc. penală, din modul de derulare al cercetărilor și actele procedurale întocmite, reieșind că între procuror și inculpatul exista dușmănie, atâta timp cât acesta din urmă a depus mărturie în defavoarea mamei procurorului iar ulterior, acesta a dispus trimiterea în judecată, fiind incidente, astfel, cazurile de casare prev. de art.385⁹pct.2 și 3 Cod pr.penală.

Pe de altă parte, Curtea constată că după începerea urmăririi penale, învinuitul a fost audiat la data de 21 decembrie 2007 fila 117, fără ca anterior, să i se aducă la cunoștință învinuirea, faptele imputate și că are dreptul să fie asistat de un apărător în această fază a procesului penal, precum și faptul că, după prezentarea materialului de urmărire penală, ce a avut loc la aceeași dată, au fost depuse înscrisuri noi, ce nu au mai fost aduse la cunoștința învinuitului, filele 91, ele fiind primite de procuror după prezentarea materialului de urmărire penală și cu o zi înainte de întocmirea rechizitoriului.

Procedând astfel, au fost încălcate dispozițiile cuprinse în art.6 cod proc. penală, art.250-257 cod proc. penală și art.6 alin.1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului privind dreptul la apărare al învinuitului și dreptul la un proces echitabil, constituind caz de nulitate a urmăririi penale prev. de art.197 alin.4 cod proc. penală și motiv de casare prev. de art.385⁹pct.10 cod. proc. penală, așa încât, în raport și de considerentele anterior expuse, Curtea constată că recursul declarat de Parchetul de pe lângă TRIBUNALUL PRAHOVA este fondat, motiv pentru care în baza disp. art.385¹⁵pct.2 lit.c) cu referire la art.332 alin.2 cod proc. penală, îl va admite, va casa în totalitate ambele hotărâri și va dispune restituirea cauzei la Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești pentru refacerea urmăririi penale privind pe inculpatul, cu respectarea dispozițiilor legale la care s-a făcut referire anterior.

În raport de soluția propusă, criticile invocate de Parchetul de pe lângă TRIBUNALUL PRAHOVA și partea civilă și care vizează greșita achitare a inculpatului pentru infracțiunea prev. de art.259 alin.1 cod penal nu vor mai fi analizate în cadrul prezentului recurs, întrucât se referă la fondul cauzei ce nu poate fi verificat în lipsa legalei sesizări a instanței, însă, pentru rezolvarea cauzei sub toate aspectele și aflarea adevărului, urmează să fie admis și recursul declarat de partea civilă, dispunându-se, așa cum s-a arătat, restituirea cauzei organului de urmărire penală competent.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Admite recursurile declarate de PARCHETUL DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL PRAHOVA și de partea civilă, domiciliat în comuna, sat., nr. 20 județul P, împotriva deciziei penale nr. 15/20.01.2009 pronunțată de TRIBUNALUL PRAHOVA și sentinței penale nr.1403/11.07.2008 a Judecătoria Ploiești, privind pe inculpatul, domiciliat în comuna, sat. nr. 218, județul

Casează în totalitate ambele hotărâri și restituie cauza la Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești pentru refacerea urmăririi penale privind pe inculpatul domiciliat în comuna, sat nr. 218, județul P, cu respectarea dispozițiilor legale.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 14 mai 2009.

Președinte, Judecători,

- - - - -

Grefier,

- -

Red. NI/Tehnored.

4 ex./28 mai 2009

Dosar apel nr- Trib.

Judec. apel /

Dosar fond nr- Jud.

Judec. fond

Operator de date cu caracter personal

Notificare nr. 3113/2006

Președinte: Ioana Nonea

Judecători: Ioana Nonea, Elena Zăinescu, Elena Negulescu

LegeAZ.net